

AMIC

Publicació quinzenal per a esplai del soldat català de l'Exèrcit de la República editada pels Serveis de Cultura al Front del Departament de Cultura de la Generalitat

Per Catalunya

En aquesta hora decisiva per a Catalunya, quan l'exèrcit invasor format per militars rebels, moros sanguinaris i estrangers ambiciosos trepitja la nostra terra, és d'una suprema exigència per a tots els catalans, retrempar la fermesa de l'antic coratge, enfortir l'íntima vigoria de l'esperit i la fortalesa del braç i lluitar per la llibertat i per la mateixa existència de la pàtria. Per la banda de ponent enfosqueix la serenor del nostre anhel de vida civil i humana la nuvolada invasora. És ja damunt de la terra de Catalunya que es manifesta el més profund designi facciós d'envilir la dignitat i matar d'arrel tota l'esperança de Catalunya. Davant d'aquesta agressió, l'actitud dels catalans no pot ésser altra, simplement, que la de defensar-se. Defensar-se amb valor, amb coratge, amb intel·ligència, amb serenitat. Defensar-se aprofitant qualsevol accident del terreny, convertint cada replec en un reducte inexpugnable, fortificant el rellu abrupte de la Catalunya heroica que ha sabut resistir i vèncer tantes invasions. Defensar-se mobilitzant totes les energies del nostre poble, tallant en sec tota desmoralització momentània produïda per un contratemps local, produint un clima moral de confiança activa, d'entusiasme serè, de callat sacrifici. Defensar-se amb tot el pat i tota l'ànima, amb braó i seny, amb fermesa i esperança, amb voluntat de cadascun dels catalans i de tot Catalunya.

Davant del risc immediat i del perill imminent, el català anònim sent avui la dolorosa sorpresa de no comprendre'n la causa. Ell que té un concepte humà i progressiu de la civilització, que vol fonamentar la vida digna damunt del preu del treball donat sense regateig, que anhela com ambició de la seva ànima un món de benestar i de cultura, es desperta encara un xic inconscient, del seu somni, preguntant-se el per què de la brutal escomesa. Però és precis desensonyar-se de pressa per a esguardar coratjosament les amenaces de l'hora, amb el cap clar i el cor fort. És necessari comprendre de seguida, per la mateixa tremenda lliçó dels fets, que el dret a la vida amable i civil, que la dignitat de l'home i la independència de la pàtria, han d'ésser asprament, tenaçment defensats, si volem conservar-los. Què hi fa que no volguéssim la guerra, si ha vingut l'agressió? A la guerra que ens fan no podem respondre més que amb la nostra resistència. Tampoc volen els

CAP A LA LLIBERTAT

Germà, deixa la pau, deixa la casa:
mira els camins i mira l'horitzó,
crema't el cor amb aquest roig de brasa
dels quatre vents. Escolta la cançó:

No diu de cels molt blaus, de prades verdes
ni de rius de cristall; parla d'un cel
encès de foc i sang, parla de gerdes
planúries que són cendra, d'un estel

brillant de llibertat que es torna flama,
parla de rius de sang, parla d'esclaus
que lliures eren... D'una veu que clama
per tu, germà, per tu... Deixa les naus,

(Acaba a la pàgina 8)

homes les fortes tempestes i malvestats físiques, que estan per damunt d'ells amb la seva grandesa còsmica. Tampoc depenen del propi voler l'assot de les grans epidèmies i la humanitat ha lluitat sempre i urgentment contra el flagell mortal. No importa que nosaltres no volguéssim la guerra. Com en la vella cançó, ens l'han declarada militars enemics i senyors estrangers. I el nostre deure, la nostra imprescindible actitud és la de defensar-nos. Ens hi han obligat i ens defensem. Resistim avui amb l'esperança d'un demà victoriós. Afrontem coratjosament aquesta hora dramàtica del nostre destí, per

a salvar la dignitat d'homes i la condició de catalans.

Avui el deure és defensar-se, resistir. En el demà hi han altres possibilitats més clares. Els atzars de la guerra són com les grans ales dels molins de vent, que giren indiferents a les ànsies inquietes dels homes, però segures quan són a baix de tornar a redreçar-se. Per això, en el dolor i el sacrifici de l'hora adversa, en la suprema i heroica exigència del moment, es manté forta dintre la nostra ànima la moral de l'esperança. L'esforç d'avui per la victòria de demà. Per la dignitat i la llibertat de Catalunya!

Som catalans i en tenim orgull

Catalunya és la terra d'Espanya més cobejada pel feixisme. Per a intentar conquerir-la, dominar-la, l'exèrcit invasor ha acumulat una massa d'homes i sobretot una puixança d'elements ofensius molt superiors als emprats en qualsevol altra acció de la nostra guerra i en les mes dures batalles de la guerra europea. La importància donada per l'enemic al propòsit de conquesta de Catalunya valora als ulls del món i davant la pròpia consciència, la categoria del nostre poble. Res no hi fa que aparentment vulguin menysprear-lo, que matisin l'odi d'un fals aire despectiu; la barreja imponent i monstruosa de legions italianes i de tabors de moros, d'artilleria alemanya i d'aviació estrangera, la reunió massiva de soldats i de material de guerra, constitueix la millor prova del veritable reconeixement del nostre valor.

Som catalans, i tenim l'orgull d'ésser-ne. Poble el nostre, petit en l'àrea geogràfica, gran en l'ambició, colrat per les ventades de la història forjador de cultures, tossut i tenaç per damunt d'entrebancs i d'adversitats. Tantes vegades com se l'ha donat per vençut, ha tornat a renéixer voluntariós i fort. És en el fons indestructible i insubornable de l'ànima de la raça i del grumoll de la terra, que guarda les condicions perdurables de la seva persistència. Avui, aquest poble petit i senzill, treballador i liberal, rep l'agressió despietada de la mitja Espanya rebel, de les càbiles africanes i de dues nacions europees dominadores. L'hora és difícil, però com tantes altres vegades, res no podrà abatre Catalunya.

Som catalans, i en tenim orgull. Cal dir-ho sense pueril vanagloria, però amb ferma decisió. Cal dir-ho sobretot als soldats catalans, perquè no poguessin descoratjar-los certes versions dels darrers fets militars. L'hora present no és adequada per a obrir polèmiques. Però no és precis estimular els catalans com si aquests necessitessin que els estimulessin. Sobem molts casos d'heroisme dels nostres soldats, que mereixen admiració i respecte. Sabem les causes dels esdeveniments i aquests no admeten explicacions tendencioses. Catalunya està en peu, i és per la pròpia voluntat que els seus fills clouen resoltament el puny damunt de l'arma i senten dintre del cor la decisió de lluitar, de resistir i devèncer.

Som catalans, i tenim l'orgull d'ésser-ne. I és essent-ho profundament com més podem defensar la República i servir Espanya.

nº 5
març 1938

632